

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON
București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.librariaeikon.ro, www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCISIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALDEA, LUMINIȚA

Cărări și destine / Luminița Aldea. - București : Eikon, 2024-
3 vol.
ISBN 978-606-49-1210-7
Vol. 3. - 2024. - ISBN 978-606-49-1212-1

821.135.1

D'TP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

Luminița Aldea

CĂRĂRI ȘI DESTINE

roman

VOLUMUL III

E I K O N

București, 2024

CUPRINS

CAPITOLUL VII APE ÎNVOLBURATE	5
CAPITOLUL VIII LUPUL SINGURATIC	91

CAPITOLUL VII

APE ÎNVOLBURATE

Mărți s-au despărțit ca doi străini, așa cum s-au despărțit și la plecarea lui în Israel. Fără îmbrățișări, fără sărut, dar mai ales fără nicio fărâcă de speranță. Copiii plângeau. Simion îi tot îmbrățișa și nu se putea desprinde de ei. S-a forțat să o facă, după ce Oana i-a luat pe fiecare de câte o mână.

— Rămâneți cu mama! Oana, ai grijă de ei! Ți-am lăsat o sută de euro. Când pot, îți mai trimit...

El a urcat în mașină. Venise cineva să îl ia de la poartă. A plecat. Copiii, amorțiți de durere, lângă mama lor, nu voiau să plece încă din drum și priveau în zare, departe, unde dispăruse mașina cu tata. Au mers cu greu și într-un târziu în casă și nimic nu i-a putut împăca sau înveseli. Stăteau strânși ghem fiecare pe câte un colț de pat. Nu citeau, nu vorbeau, nu râdeau. Din când în când, Daniel ofta. Nu putea accepta că vor urma alți ani fără tata.

— Nu vreți să mergeți pe teren la fotbal?, a întrebat mama.

— Nu!, au răspuns morocânoși.

— Vreți să vă fac cremă de zahăr ars? Sau clătite?

— Nu vrem nimic, au răspuns în cor. Apoi a adăugat numai Sandu:

— Vrem pe tata! Cu el viața e frumoasă! Mergem la plimbare cu mașina, mergem la pizza, la cofetărie... Cu tine nu mergem nicăieri! Tu nu știi decât muncă și teme!

Oana s-a întristat tare. Nu i-a răspuns nimic copilului. S-a dus în grajd la treburi și, făcându-le, și-a șters ochii de lacrimi. Se întorcea în casă, când a văzut ceva mic și negru zbatându-se în iarba, în fața ușii de la intrarea din spate, de la bucătărie, a casei noi. Era un pui de vrabie. Căzuse din cuibul de la streășina de la colțul casei. Avea pene, dar era prea mic pentru zbor, a dedus ea, luându-l în palmă și cercetându-l. Nu a încercat să zboare, nu e

primul zbor. A căzut din cuib. L-a mângâiat cu degetele celeilalte mâini și l-a strâns în căușul palmei ca într-un cuib și mica vietate, a cărei inimă o simțea bătând tare, s-a mai liniștit.

S-a dus cu puiul în pumn la băieți.

— Uite ce am aici!, a strigat și a întins spre ei palma făcută căuș în care avea puiul.

Băieții nici nu au vrut să se uite. Stăteau închiși în durere, fiecare în colțul lui.

Oana a desfăcut palma bine. Puiul nu se mai simțea încălzit ca în cuib și a început să piuie. Copiii au tresărit, dar tot nu s-au uitat la palma mamei, întinsă spre ei. Oana încă se încăpățâna ca, folosindu-se de pui, să își scoată copiii din durere și să îi vindece puțin.

— E un pui căzut din cuib. L-am găsit în iarbă, în fața casei noi. Plânge după mama lui...

Copiii au venit amândoi la mâna ei întinsă, în care stătea speriată și scotea piuituri jalnice micuța vietate, ce semăna atât de bine cu ei. Au luat-o pe rând fiecare în palme. I-au sărutat căpșorul cât o mărgică. S-au mirat de ochisorii negri cât o gămălie de ac.

Puiul striga din ce în ce mai tare, trecând dintr-o mână în alta.

— Plânge după mama lui!, au spus amândoi băieții ce au devenit atât de preocupați de soarta puiului, încât au uitat de durerea lor.

— Să îl creștem noi, mama!, a propus Daniel. Îi fac o cutie mică, în care îi pun o cârpă să îi țină de cald și îl hrănim cu firimituri de pâine. O să îl creștem până învață să zboare.

— Și cum îl înveți să zboare?, a întrebat Oana și gândul îi fugea aiurea. Întâi a crezut că e doar o senzație de deja-vu, dar apoi a realizat că nu este asta, ci mai trăise o dată exact aceeași experiență în copilăria ei.

*
* * *

Era în vara când a mers la casa de copii. Avea nouă ani. Suferea cumplit de dor de casă și umbla năucă prin viață, așa cum umblau copiii ei acum, de parcă nu mai puteau simți altceva decât dor și durere. Era chiar în primele zile de ședere acolo, când a găsit un pui de pasăre căzut din arțarul uriaș, din spatele cantinei. Era negru și mai mare decât puiul de vrabie găsit de ea acum. Își amintea atât de clar, cum l-a ținut în căușul palmei, cum l-a mângâiat și încălzit, că puiul tremura, și ea a bănuț că îi este frig. Fără mama întotdeauna e frig. L-a închis într-o cutie, unde l-a învelit într-o bucată de cârpă și îl purta peste tot cu ea. Îi punea firimituri să mănânce, îi băga ciocul în apă, ca să îl adape și grija de puiul căzut din cuib a devenit centrul universului ei de copil. Uita de ea, îngrijind puiul și nu mai știa cine era ea și cine era ființa închisă în cutie. Simțea că în cutie era închis sufletul ei, ea avea grijă de el și îl salva.

Educatoarea o întreba ce îi mai face puiul. Ea răspundea fericită că era bine și că îl va îngriji până va fi mare și va zbura. Două zile l-a luat la școală, dar a certat-o un profesor că umblă cu cutia aceea după ea și a treia zi l-a lăsat sub pat, la cămin. I-a pus firimituri, l-a băgat cu ciocul în apă, l-a pupat pe cap, pe pene și i-a șoptit să fie cuminte, până când ea se va întoarce de la școală. La amiază, după ore, a fugit într-un suflet la puiul ei. Era țeapăn și rece ca gheața. Ochii îi avea deschiși, dar stinși. Nu mai străluceau vii bobitele negre. L-a zgâlțâit. I-a mișcat aripile. A suflat aer cald din respirația ei peste el. Nimic. Nu se însuflețea...

Când educatoarea a întrebat-o ce îi face puiul nu a putut să îi răspundă că a murit, ci s-a înecat de plâns. Nu s-a dus la masă. Nu voia mâncare. A scociorât pământul, cu un băț ascuțit, de la tulpina unui măr și a îngropat puiul. Din două bețe legate la mijloc cu ață a făcut și o cruciță și i-a pus-o la cap așa cum își amintea că făceau oamenii acasă, în satul ei, când le murea cineva drag. Tot ca oamenii mari a plâns lângă mormântul singurei ființe, pe care o avea atunci și îi era dragă. După ce a îngropat pasărea,

nu a mai putut plânge pentru mult timp și pentru nimic, nici de dor de frați, nici de dor de casă, nici de dor de părinți. Moartea acelei păsări a însemnat mai mult decât o moarte de pasăre pentru sufletul ei.

*
* * *

Și-a privit lung copiii, ce uitaseră de toate, preocupați și îngrijorați pentru puiul, pe care l-au plimbat de la unul, la altul prin palme.

— Nu îl puteți crește voi. Nu îl puteți învăța să zboare. O să moară... a șoptit mama.

Ochii ambilor copii s-au fixat pe ea.

— Ba putem!, a țipat Sandu.

— De ce să moară?, a întrebat Daniel cu ochii plini de grijă.

— Pentru că are nevoie de mama lui. Doar ea îl poate hrăni, încălzi în cuib și învăța să zboare.

— Și ce facem, mama?, a țipat Sandu.

— Am un plan. Duc scara de pe aria șurii la streășina casei.

Mă urc și pun puiul în cuib la mama lui.

— Putem!, au țipat copiii.

— Bineînțeles că putem! Hai!

— Mama, eu mă urc pe scară să îl pun, a spus Sandu.

— Nu! Ești prea mic și nu îți dau voie să urci pe scară până la streășină.

— Mama, dar vreau!, a cerut copilul țipând.

— Și puiul ăsta nu a ascultat de mama lui și a căzut din cuib și acum suferă, a spus Oana ca argument suprem.

— Aș putea să îl pun eu în cuib, mama?! Sunt mare, s-a rugat Daniel.

— Da. Sandu îl ia acum și îl ține până afară. Eu aduc scara și o fixează. Sandu, noi doi vom ține scara și Daniel se va urca și va pune puiul în cuib, a făcut un plan Oana și inima îi râdea de fericire, că băieții ei erau așa de prinși, să salveze puiul de pasăre, încât au uitat de necazul lor. Au plecat toți trei în misiunea de a pune puiul la loc și au îndeplinit-o. Oana a dus la urmă scara

la loc. Când s-a întors, copiii erau încă sub streășină și priveau cuibul, la care se întorsese mama și ciripea gureșă.

— Cred că se bucură că și-a găsit puiul, a spus Daniel.

— Mai erau și alți pui în cuib? Sau ăsta e singurul?, a întrebat Sandu.

— Mai erau doi. Le-am văzut cășoarele cu ciocul căscat.

Mama a întins mâna spre cuib.

— Uite și acum se văd în margine toți trei.

— Ce frumoși sunt!, au țipat băieții fericiți.

S-au dus în casă vorbind despre pui și uitând complet că tata plecase. Spre seară s-au dus la fotbal pe terenul școlii și Oana s-a dus să caute oameni pentru prașitul cartofilor și al porumbului. A găsit patru oameni și i-a tocmnit pentru a doua zi. Târziu în noapte, când copiii dormeau, ea gătea. Avea nevoie de mâncare multă a doua zi. Făcând mâncare, se organiza.

... Mulg vaca, o duc la luncă, fug acasă, nu duc laptele la lăptărie, că am nevoie de el acasă, dau mâncare oamenilor de dimineață și îi trimit pe câmp la ogor, trezesc copiii, îi pregătesc de școală și îi trimit, pregătesc mâncarea de prânz și o pun în sacoșă, pun farfurii, linguri, pâine, apă și tot ce mai trebuie, mă duc cu mâncarea pe câmp, după ce mănâncă, vin acasă, dau mâncare copiilor și la animale, mă duc iar pe câmp cu tot cu copii și stau și eu la prașit până seara. Poate terminăm. Am vorbit cu un vecin să dea cu prașitoarea mâine dimineață devreme. Prea buruienos nu este. Scara îi plătesc pe prașitori. O să fie o zi grea mâine. Nu-i nimic, trece, și-a spus, apoi s-a blocat, amintindu-și ceva și realizând că planul ei se duce peste cap.

... Mâine, la unu, am ședință cu părinții. La naiba! Nu pot lipsi. Se discută despre organizarea serbării de sfârșit de an...

A continuat treaba replănuind totul. A doua zi, munca s-a desfășurat cu mici modificări. Tanti Maria s-a dus cu mâncarea la oameni pe câmp. O rugase Oana. Iar ea s-a dus la ședința cu părinții. După ședință, a dat mâncare copiilor și i-a luat cu ea pe câmp, unde au stat până seara, dar nu au terminat. Mai aveau de prașit încă o jumătate de zi.

Seara, copiii au adormit și ea trebăluia prin bucătărie, ca să aibă mâncare la oameni, la prășit, pentru a doua zi. Trupul o durea tot. Grijiile o cotopeau ca niște ape învolburate. Nu știa pe unde e Simion și dacă a ajuns.

... La naiba, că nici nu am reținut, unde trebuie să ajungă dintre Belgia și Olanda! Parcă Olanda a spus ultima dată. Mi-a lăsat celularul lui, pe care l-a avut în Israel. A spus că va suna...

A lăsat treaba și a fugit la telefonul, de care uitase. Ea era învățată cu telefonul fix. A văzut că nu sunt apeluri nepreluat și apoi l-a pus la încărcat.

S-a întors la munca ei din bucătărie. Iar repeta ca un robot planul de muncă pentru a doua zi. Vaca, munca în grajd, lapte la lăptărie, dat mâncare la oameni de dimineață, copiii...

La copii planurile i s-au oprit. A oftat.

... În seara asta au fost triști. Iar stătea fiecare în colțul lui tăcut și cu ochii plini de dor. Am încercat să vorbesc cu ei despre puii din cuib, dar mi-au răspuns anemic. Apoi au început să vorbească unul cu altul despre ce frumoasă era viața cu tata. Plimbare, fotbal, pizza, cofetărie, vizite la prieteni...

A tresărit și a simțit un ghimpe în inimă, când unul din ei a zis că acasă cu mama e nașpa. Ea nu știe decât muncă, școală, teme și animale.

... Ce să le spun!? Că vine iarna, că ne trebuie lemne, că trebuie să plătim facturile, că am nevoie de bani de pâine în fiecare zi, dar că am și o rezervă de făină de grâu pentru zilele în care nu vor fi bani, ca să pot coace, că tata a plecat cu bani împrumutați și ne-a lăsat o sută de euro, că nu știm când ne va trimite bani, că... Mai bine nu le spun nimic. Familia mea e o navă în derivă, plutind pe ape învolburate și fac tot ce pot să salvez copiii. Nu mă interesează, deși mă doare, că nu le place viața cu mine, câtă vreme eu consider că fac ce trebuie pentru viitorul lor. Într-o zi, poate, o să-mi mulțumească... sau poate nu, dar nu contează. Contează că eu am făcut tot ce am crezut că e mai bine, după priceperea mea și în condițiile date...

A terminat mâncarea. Și-a pus apă și s-a spălat. Era murdară tare de pe câmp de la prășit. Când a ieșit din cadă pentru o fracțiune de secundă și-a văzut trupul gol în oglindă și înainte de a se ascunde a fulgerat-o un gând al nu știu cui... al văzduhului, al oglinzii, al trupului ei de femeie: E frumos!, apoi a adăugat, știind sigur că acesta este un gând al ei: Și ce folos?! Un trup de femeie, care nu trebuiește nimănui... A fost cândva util să facă doi copii. Atât!

Tristețea a venit peste ea ca întunericul nopții, care acoperise totul afară și la fel a acoperit-o și pe ea. Voia să plângă... Să verse tot amarul din ea, dar s-a stăpânit să nu o facă și și-a spus că este o țarancă adevărată, care mâine are de terminat prășitul și că țărâncile adevărate nu au timp de plâns. Pe tanti Maria ea nu a văzut-o niciodată plângând.

S-a întins în pat. Nu putea adormi. Trupul o durea de la prășit și sufletul de griji.

... De ar suna Simion, să știu că a ajuns și e totul bine, și-a tot spus până i s-au închis ochii.

Joi seara era tot în bucătărie. Făcea treburi mărunte. Terminase în sfârșit cu prășitul pe câmp. Mai avea în grădină, dar era puțin și putea face ea singură munca de acolo, în fiecare zi, când prindea câte o oră-două. Mai avea și cositul ovăzului cu lucernă și să îl facă fân, dar mai era un pic de timp până atunci. A plătit oamenii și a socotit ce bani mai avea. Erau puțini și trebuiau drămuți. De suta de euro lăsată de Simion nu voia să se atingă încă. O lăsa ca pe o ultimă salvare.

... Bani de pe lapte, alocația copiilor și mai vând câte un goblen, când găsesc client – cu atât trebuie să mă descurc o bună bucată de vreme... Măine o să fiu mai liberă. O să pregătesc hainele pentru serbarea copiilor. Sper să le vină cele de la festivitatea de început de an școlar. Nu am bani să le iau altele noi. Sunt spălate și puse pe umerăș. Să văd, dacă mai trebuie călcate. Trebuie să le pregătesc și coroniță. Daniel termină clasa a șasea. Sandu a doua. Sunt mulțumită de rezultatele lor. Mă omoară grija

că Simion nu a sunat deloc, de când a plecat. Marți, miercuri, joi... Trei zile... Cred că ar fi trebuit să ajungă...

Se spăla, când soneria telefonului i-a tulburat gândurile. Luase telefonul în bucătărie. A răspuns repezit și a vorbit înainte de auzi vreun sunet.

— Alo! Sunt Oana.

— Simion. Am ajuns în Olanda.

Ar fi putut să râsufle ușurată, ar fi putut să sară în sus de bucurie, dar ceva din vocea lui a făcut-o să înțepenească de frică și grijă. Nu a putut întreba nimic. Doar aștepta și i se părea că secundele de tăcere dintre ei sunt nesfârșite.

— Știi... m-a păcălit. Am dat opt sute de euro degeaba. Nu am loc de muncă. Nu am nimic.

— Unde ești?, a reușit ea să întrebe, dar cuvintele i-au ieșit din gură parcă trase cu forcepsul.

— Pe străzi. Pe străzi în Olanda. Nu cunosc nimic aici. M-a lăsat în fața unui magazin și a spus să aștept, că vine cineva după mine... Nu a venit nimeni. M-a păcălit.

Ea nu știa ce să-i spună. Limba în gură îi era greoaie, creierul în ceață și ea întreaga aluneca pe un tobogan fără sfârșit.

Iar datorii, iar nicio speranță, iar frică de ziua de mâine și copiii... Copiii ce urma să fie sâmbătă premianți..., răzbăteau frânturi de gânduri prin pâcla din creierul ei.

— Du-te la tanti Ioana, mama lui Matei, care a lucrat la mine la atelierul de tâmplărie!, a cerut el ferm.

— Și ce să îi spun?! De ce să mă duc?, a întrebat Oana vorbind greoi și realizând că în urechi simte că îi bat tobe și că aude greu glasul lui Simion; probabil îi crescuse brusc tensiunea.

— Matei e acum patron în Italia. Are firmă de construcții. E asociat cu un italian. Vorbește să mă primească la el. Vreau numărul lui de telefon.

Oana tăcea. Tobele care îi sunau în urechi o asurzeau și o amețeau.

— Te duci!? Răspunde odată!, a țipat el.

— Mă duc mâine.

— Când să sun pentru răspuns?

— Mâine pe la zece.

— Nu poți mai de dimineață?

— Trebuie să fac treburile mai întâi. Să duc vaca la luncă. Să trimit copiii la școală. Apoi, când merg cu laptele la lăptărie, trec și pe la tanti Ioana, că e în drumul meu, și vorbesc, a explicat Oana.

— La dracu cu treburile tale, și cu vaca ta, și cu lunca! Eu înnebunesc pe străzi în Olanda și ea nu mai poate de vacă!

— Sună mâine la zece! O să ai un răspuns, i-a șoptit ea și, deși șoptit, glasul ei avea forța unui torent.

El a dat să spună mulțumesc, dar nu a mai avut cui. Nevastă-sa închisese. A sunat iar, dar nu i-a răspuns.

Ea după ce a închis telefonul a alunecat ușor pe lângă un dulap din bucătărie și a rămas o grămăjoară amorțită și ghemuită între dulap și cada, în care își făcuse baie. Era învelită doar într-un prosop, așa cum o prinsese telefonul lui Simion. Tobele din cap sunau asurzitor și îi lăseau impresia că i-l dezintegrează. Simțea ceva cald curgându-i pe față și privea speriată petele roșii, ce înfloreau pe prosopul alb, ce îi acoperea trupul, dar nu realiza, că îi curge sânge din nas. Scâncea. Auzea vocea mamei: Ce o să te faci tu, Oana, singură după ce o să mor eu!?... și scâncetul i-a devenit tânguie.

... Vine iarna. Ne trebuie lemne. Trebuie să adun totul de pe câmp. Trebuie să ar pământul. Trebuie să însămânțez de toamnă. Trebuie să trimit iar copiii la școală. Simion e pe o stradă în Olanda. Nu are loc de muncă. Are datorii...

Brusc s-a oprit din tânguie. Tobele din urechi nu mai răsunau atât de tare. Nici capul nu i se mai dezintegra. Prosopul alb era tot plin de pete de sânge în față. A realizat că i-a curs mult sânge din nas.

... Dacă vine un copil și te găsește așa!, s-a întrebat, apoi și-a poruncit: Ridică-te de jos, gloaba dracului, că, atâta vreme cât ai copii de crescut, nu ai dreptul nici să mori!

Curios este că a sărit imediat în picioare, ascultând de vocea din ea, care poruncea, și aceasta văzând că ascultă porunca ferm în continuare.

— Îmbracă-te! Fă curat! Du apa și cada afară! Apoi culcă-te și dormi! Dormi adânc fără a te gândi la nimic! Mâine vei face tot ce ți-ai plănuțit că vei face și te vei duce și la tanti Ioana, așa cum i-ai promis lui Simion!

A făcut totul pe pilot automat. A adormit, știind ce are de făcut a doua zi, dar prin somn a plâns și s-a zvârcolit în pat, căci vocea ce îi poruncise cât a fost trează nu a mai avut putere asupra ei și în somn.

Simion a sunat la zece.

— Ai fost? Ce zice tanti Ioana?

— Am fost. A vorbit cu Matei în prezența mea. El te-ar lua la lucru, dar asociatul lui italian nu mai vrea muncitori la negru din România. E greu. Nu mai merge ca până acum. Au avut multe controale.

— Ți-a dat numărul de telefon al lui Matei?

— Nu. Nu a vrut.

— Du-te iar! Sunt disperat! Eu deja sunt într-un tren spre Italia, dar nu am la cine mă duce. Imediat intru în Elveția. Diseară sunt în Italia. Știu că Matei e în apropiere de Milano, în nordul Italiei și vreau să mă duc la el, până găsesc altceva. Matei ținea la tine, când era copil necăjit. Tu îi dădeai mâncare.

— Mă duc iar. Sună peste o oră sau două.

— Sun la unu. Atunci ar trebui să fiu trecut de Elveția.

La unu a sunat iar. Oana nu a zis nimic. El vorbea agitat.

— M-a dat jos din tren poliția din Elveția. Trebuia să merg prin Germania și Austria, că ele sunt în Uniunea Europeană și nu fac controale în tren. Dar eu ca prostul am mers prin Elveția...

— Acum unde ești?, a întrebat Oana cu tobele bătându-i iar în urechi și cu picioarele atât de moi, că se mira că mai poate sta în sus.

— Când polițiștii nu erau atenți am țâșnit de lângă ei prin mulțimea de lume. M-au pierdut. M-am urcat în alt tren spre

Italia. Sper să nu mai fie alt control în Elveția și să ajung în Italia. Dacă îmi pune interdicție pe cinci ani și mă expulzează, nu mai am ce căuta în spațiul european și trebuie să merg iar în Israel.

El a respirat adânc după toată această vorbărie agitată și a întrebat:

— Ce a zis tanti Ioana? Ai fost iar?

— Da. Am fost. Am insistat. Am vorbit eu cu Matei la telefon. L-am rugat să te primească măcar câteva zile până găsești ceva de lucru. A zis că te primește la el. Va vorbi cu asociatul lui.

— Ți-a dat numărul de telefon, ca să îl sun, când ajung?

— Da. Ți-l dictez. Notează-l.

Ea a dictat numărul. El l-a scris sau l-a notat în telefon repetând fiecare cifră. A vrut să mulțumească: Ea a închis înainte de a o face el.

A scos din dulap hainele copiilor pentru a doua zi. Arătau bine. Cămășile trebuiau călcate. Pantalonii negri arătau impecabil, frumos întinși pe umerăș. Nici nu mai trebuiau călțați.

... Numai de le-ar fi buni! Cred că le sunt... Nu au crescut prea mult în înălțime. Oricum, am de unde da drumul, dacă e nevoie, că văd că au multă rezervă de material la tiv, și-a spus.

— Mama, a sunat tata? Ce a spus?, a întrebat Daniel, intrând în casă urmat de fratele mai mic.

— A sunat.

— E bine? A ajuns? Lucrează? Ne-a spus că din Europa va veni mai des acasă, decât din Israel.

— E bine. A ajuns. Lucrează, a răspuns ea mințind, ca să își protejeze copiii.

— Pari tristă, mama! Sigur spui adevărul?, a întrebat Daniel, cercetându-i fața.

Nu a apucat să răspundă, căci a intervenit în vorbă Sandu și ea s-a bucurat că el o salvează, că nu era în stare să mintă iar și să suporte privirea fiului ei, dar ascultându-l a realizat că a căzut din lac în puț.

— Mâine după serbare mergem în oraș, la pizza?

Ea tăcea. Se gândea la ceea ce știa despre Simion, la iarna care va veni, la cât de greu vor supraviețui și realiza că nu își poate permite să meargă nici măcar o singură dată la pizza, chiar dacă era ziua, când copiii ei amândoi erau premianți.

— Nu putem. Nu acum. Poate mai târziu, când tata ne va trimite bani...

— Știam că nu vrei! Știam! Ți-a lăsat tata o sută de euro! Ai bani!, a țipat copilul.

— Am putea măcar o dată, mama!, s-a rugat Daniel.

Ei îi venea să plângă. În cap îi țipa asurzitor repetându-se neconținut: lemne, strâns recoltele, arat pământul, pâine în fiecare zi, trimis copiii la școală la toamnă... Auzindu-le, a oftat.

— Măcar o dată, mama!, s-au rugat de ea amândoi băieții.

— Mi-am propus să nu mă ating de acea sută de euro până când nu primim alți bani de la tata. El are niște datorii; le-a făcut la plecare. Avem câțiva lei. Mai iau și pe lapte în fiecare lună. Am și alocația voastră. Toți bănușii trebuiesc pentru plătit facturile, plus pâine și cele necesare în fiecare zi. Chiar nu ne putem permite acum...

Copiii o priveau triști și îmbufnați.

— Chiar ești zgârcită! Avea dreptate tata!, a spus unul din ei.

— Cu tata era mai fain! Cu el aveam de toate, cu tine nimic, a spus celălalt și apoi s-au retras fiecare într-un colț, închis în tăcerea lui.

— Când mai sună tata, vreau să vorbim și noi cu ell!, a cerut Daniel.

— Sigur! Va suna în seara asta și veți vorbi, le-a răspuns ea, amintindu-și că Simion spusese că va suna imediat ce va ajunge în Italia.

A pus masa și a chemat copiii la masă.

— Nu vrem! Nu ne este foame!, au răspuns în cor. Erau supărați și voiau să o pedepsească, pentru că nu vrea să meargă cu ei la pizza.

— Mama, dar ai bani, a spus aproape plângând Sandu. Tata cum putea să ne ducă în oraș aproape în fiecare zi și tu niciodată!?

— Nu știu cum putea. Eu nu pot... Chiar nu pot! Vă rog, veniți la masă!

— Pentru că ești rea și zgârcită!, a țipat copilul.

— Taci! Nu vorbi așa cu mama!, a spus Daniel, care, deși supărat, nu i-ar fi vorbit niciodată așa mamei.

Sandu a început a plânge. Daniel era trist și închis în el.

— Strâng de pe masă totul. Dacă nu mâncați voi, nu voi mânca nici eu, a spus Oana și s-a dus să strângă totul din bucătărie.

— Ce avem mâncare?, a auzit că strigă Sandu printre suspine.

— Borș cu perișoare. Șnițele cu piure de cartofi și salată de varză.

Copiii au venit în bucătărie. Au hotărât că mănâncă.

— Miroase frumos!, a spus unul.

— Vreau un pic, a spus altul.

Tăcută, tristă, amorțită și cumva absentă a pus mâncarea în farfuriile așezate pe masă și au mâncat în tăcere.

După masă copiii s-au repezit să se ducă afară, să vadă ce mai fac puiuții din cuib și mama lor. Oana i-a oprit.

— Mai întâi probați hainele pentru serbare. Vreau să văd, dacă nu v-au rămas scurți pantalonii.

Copiii au probat hainele. Cămășile erau ambele bune. Fuseseră un pic mari, când le-a cumpărat și acum le veneau exact. Pantalonii erau scurți.

— Nu-i nimic. Le desfăc tivul și vă vin perfect.

— Cred că ceilalți premianți din clasă o să vină cu haine noi, a șoptit Sandu.

— Și la mine or să aibă haine noi, a adăugat și Daniel.

Oana s-a făcut că nu îi aude, cu ochii fixați pe tivul pantalonilor, ce trebuia desfăcut pentru a-i lungi.

— Parcă ziceați că vreți să vedeți puiuții, a spus într-un târziu și schimbând vorba. Merg și eu cu voi să-i văd!

Copiii au prins-o de mâini și au plecat bucuroși, uitând de toate, și de pizza, și de haine noi, să vadă cuibul puiului salvat de ei.